

Předkládaná disertační práce zpracovává palácovou architekturu pozdní antiky v její celé historické šíři (3.-8.st.), začínaje od paláců římské nobilitaty a konče v rezidencích umajovských kalifů na jedné a palácích Karla Velkého na straně druhé. Pozornost je věnována především třem zásadním otázkám: 1) Zda nebo jak se projevovала funkce jednotlivých palácových staveb (privátní, císařské a královské, správní, biskupské) v jejich architektuře. 2) Inovace v pozdější římské a raně byzantské architektuře. 3) Kontinuita a změny v palácové architektuře v post-římské době.

Bod 1 ukazuje, že palácová architektura pozdní antiky není v této studii zkoumána jen z formalistického hlediska (zjednodušeně jako srovnávání půdorysných typů), ale v souvislosti s funkcí jednotlivých staveb a také v jejich kulturním, etnickém a politickém kontextu.